Janne Salminen 3.2.2023

Perustuslakivaliokunta

Hallituksen esitys eduskunnalle sähköalan ja fossiilisten polttoaineiden alan väliaikaisia voittoveroja koskevaksi lainsäädännöksi (HE 320/2022 vp) [1]

Esitys

1. Ehdotus koskee uutta lakia sähköalan ja fossiilisten polttoaineiden alan väliaikaisista voittoveroista ja muutettavaa elinkeinotulon verottamisesta annettua lakia. Taustalla on Euroopan unionin neuvoston asetus (EU) 2022/1854 ja hallituksen talousarvioneuvottelulinjaukset 2022. Laissa säädettäisiin sähköalan yritysten verovuoden 2023 voittoihin kohdistuvasta 30 prosentin väliaikaisesta verosta. Veron kohteena olisi sähköalan yritysten sähköliiketoiminnan tulos, joka ylittää kymmenen prosentin suuruisen tuoton laskettuna sähköliiketoimintaan sitoutuneen oman pääoman määrälle. Kyseisellä tuloksella tarkoitettaisiin sähköliiketoiminnan verovuodelle jaksotettujen veronalaisten tulojen ja vähennyskelpoisten menojen sekä muiden vähennyskelpoisten erien erotusta. Tulojen veronalaisuus ja menojen vähennyskelpoisuus määriteltäisiin pääsääntöisesti elinkeinotulon verottamisesta annetun lain säännösten mukaisesti. Myös jaksottamiseen sovellettaisiin lakia elinkeinotulon verottamisesta. Lain mukaan myös fossiilisten polttoaineiden alan yritysten verovuoden 2023 voittoihin kohdistettaisiin väliaikaisesti uusi 33 prosentin vero. Veron kohteena olisi yrityksen elinkeinotoiminnan tulos, joka on yli 120 prosenttia verovuosien 2018-2021 keskimääräisestä elinkeinotoiminnan tuloksesta. Molempia veroja sovellettaisiin tuloveron lisäksi eikä se olisi tuloverotuksessa vähennyskelpoinen.

2. Lait on tarkoitettu tulemaan voimaan mahdollisimman pian.

3. Hallituksen arvion mukaan ehdotukset voidaan käsitellä tavallisessa lainsäätämisjärjestyksessä.

[1] Olen aikaisemmin tarkastellut kyseistä lainsäädäntöhanketta myös Fortum Oyj:lle sen toimeksiannosta.

Arviointia

Ehdotuksen osin Euroopan unionin oikeuteen liittyvä tarkoitus ja perustuslakivaliokunnan tehtävä

4. Käsillä olevalla ehdotuksella valtioneuvosto esittää 6.10.2022 annetun Euroopan unionin neuvoston asetuksen (EU) 2022/1854 korkeisiin energiahintoihin liittyvistä hätätoimenpiteistä tarkentamista ja täsmentämistä kansallista täytäntöönpanoa varten. Lisäksi samalla lakiehdotuksella pyritään implementoimaan hallituksen suunnittelema windfall-vero.

5. Valtiosääntöoikeudellisessa tarkastelussa huomio kiinnittyy ensin siihen, että kysymys on Euroopan unionin säädöksen täytäntöönpanosta. Kysymys on vieläpä unionin asetuksesta, joka on unionisäädöksenä erityinen ja joka on sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa sovellettavaa. Osa asetuksistakin edellyttää kuitenkin kansallista täytäntöönpanoa, esimerkiksi viranomaistahojen määrittelyä kansallisesti lainsäädännössä, ja osa asetuksista saattaa mahdollistaa erilaisia vaihtoehtoisia tapoja asetuksen tavoitteisiin pääsemiseksi.

6. Unionin asetuksella on tarkoitus vähentää korkeista energiahinnoista kuluttajille aiheutuvia negatiivisia vaikutuksia. Asetuksessa todetaan muun muassa, että vahvistamalla hätätoimenpiteet voitaisiin väliaikaisesti vähentää riskiä siitä, että sähkön hinnat ja loppukäyttäjille aiheutuvat sähkökustannukset nousevat vielä kestämättömämmälle tasolle ja että jäsenvaltiot toteuttavat koordinoimattomia kansallisia toimenpiteitä, jotka voisivat vaarantaa toimitusvarmuuden unionin tasolla ja aiheuttaa lisärasitetta unionin teollisuudelle ja kuluttajille. Yhtenä asetuksen lähtökohtana tuottaa yhtenäisiä ja koordinoituja unionin laajuisia toimia, jotta voidaan puuttua sähkön hintojen jyrkkään nousuun ja sen kotitalouksiin ja teollisuuteen kohdistuviin vaikutuksiin. Koordinoimattomat kansalliset toimenpiteet voisivat vaikuttaa energian sisämarkkinoiden toimintaan, vaarantaa toimitusvarmuuden ja johtaa uusiin hinnankorotuksiin niissä jäsenvaltioissa, joihin kriisi on vaikuttanut eniten. Sen vuoksi sähkön sisämarkkinoiden eheyden turvaaminen on ratkaisevan tärkeää tarvittavan jäsenvaltioiden välisen solidaarisuuden säilyttämiseksi ja lisäämiseksi. Asetuksen tavoitteiden mukaan koordinoimattomien rajoitusten asettaminen sellaisten tuottajien, joiden marginaalikustannukset ovat alhaisemmat, kuten uusiutuvia energialähteitä, ydinvoimaa ja ruskohiiltä käyttävät tuottajat (inframarginaaliset tuottajat), sähköntuotannosta saamille markkinatuloille voi johtaa merkittäviin vääristymiin tuottajien välillä unionissa, koska tuottajat kilpailevat unionin laajuisesti yhteenkytketyillä sähkömarkkinoilla. Tällaiset vääristymät olisi voitava välttää sitoutumalla yhteiseen unionin laajuiseen inframarginaalisilta tuottajilta saatavien markkinatulojen ylärajaan. Kaikki jäsenvaltiot eivät myöskään voi tukea kuluttajia samassa määrin rajallisten taloudellisten resurssien vuoksi, kun taas jotkin sähköntuottajat voivat edelleen saada huomattavia ylijäämätuloja. Jäsenvaltioiden välisen solidaarisuuden hengessä asetetun unionin laajuisen markkinatulojen ylärajan olisi tuotettava jäsenvaltioille tuloja, joilla ne voivat rahoittaa toimenpiteitä, joilla tuetaan sähkön loppuasiakkaita.

7. Unionin asetuksessa tavoitteita pyritään sähkötuotannon osalta saavuttamaan siten, että sähkölle asetetaan tietty asetuksessa määrätty hintakatto, ja hintakaton ylittävä osuus verotettaisiin asetuksessa säädetyllä tavalla. Kuten hallituksen esityksestäkin käy ilmi, asetuksessa on muutamia kohtia, joiden osalta jäsenvaltio voi poiketa asetuksesta. Ne koskevat muun muassa hintakatosta poikkeamista. Asetuksessa on määritelty myös suhteellisen lyhyt aika, johon poikkeukselliset toimenpiteet kohdistetaan.

8. On tulkinnanvaraista, missä määrin hallituksen esitys pysyttäytyy Euroopan unionin asetuksen täytäntöönpanon puitteissa ja toteuttaa asetuksen tavoitteita sen säätämissä rajoissa. Eräät sen perusratkaisut poikkeavat näet selvästi, kuten myös hallituksen esityksestä ilmenee, Euroopan unionin asetuksessa säädetystä ja tavoite näyttäisi paikoin irtaantuvan unioniasetuksessa säädetystä. Lisäksi unionisäädös lähtee lyhyen määräaikaisen toimen perusteella selkeästä väliaikaisuudesta ja kriisitoimenomaisuudesta, mutta nyt käsillä oleva ehdotus perustuu selvästi pidempiaikaiseen ajanjaksoon, mikä herättää unionioikeudessa kysymyksiä suhteellisuusperiaatteesta jne. Siten ehdotukseen liittyy erityisiä piirteitä suhteessa unioniasetukseen. Euroopan unionin oikeudesta poikkeavat kansalliset järjestelyt voivat pintautua Euroopan unionin oikeuden puolella esimerkiksi kilpailuoikeudellisina kysymyksinä, valtiontukikysymyksinä tai erilaisina investointien suojaan liittyvinä ja myös vapaata liikkuvuutta koskevina kysymyksinä. Samalla markkina-alueella on omaksuttu hyvin erilaisia ratkaisuja, mikä unioniasetuksella on nimenomaisesti pyritty ehkäisemään.

9. Jossain määrin ehdotuksen arviointia tältä kannalta hankaloittaa se, että samaan lainsäädäntöön kytkeytyy myös kansallisia tavoitteita, eikä kysymys hallituksen esityksenkään mukaan ole yksinomaan unioniasetuksen täytäntöönpanosääntelystä. Hallituksen esityksessä ei myöskään aina tehdä asianmukaisesti selkoa siitä, milloin ehdotuksessa liikutaan nimenomaan näiden kansallisten samassa yhteydessä toteutettavien tavoitteiden puolella ja milloin käytetään hyväksi asetuksen kiistatta tarjoamaa liikkumavaraa kansallisille ratkaisuille asetuksen säätämissä puitteissa.

10. Se että kysymys on Euroopan unionin oikeuden täytäntöönpanosääntelystä, vaikuttaa myös perustuslakivaliokunnan tehtävään. *Ensinnäkin*, vaikka toin esiin edellä hallituksen esityksessä omaksuttujen ehdotusten problemaattisuutta kyseisen Euroopan unionin asetuksen kannalta, tällä ei perustuslakivaliokunnan vakiintuneen tulkintakäytännön mukaan lähtökohtaisesti ole merkitystä sen toiminnan kannalta. Perustuslakivaliokunta on systemaattisesti pidättäytynyt täytäntöönpanosääntelyn unionioikeudenmukaisuuden arvioinnista. Se on katsonut, ettei sellainen arviointi kuulu sen Suomen perustuslain 74 §:ssä säädettyihin tehtäviin. (Ks. esim. PeVL 78/2018 vp, PeVL 31/2017 vp jne.) *Toiseksi*, siltä osin kuin Euroopan unionin oikeus lainsäädännön täytäntöönpanon yhteydessä edellyttää kansallista sääntelyä tai mahdollistaa sen, perustuslakivaliokunnan mukaan tulee ottaa huomioon muun muassa perus- ja ihmisoikeuksista seuraavat vaatimukset (esim. PeVL 78/2018 vp). *Kolmanneksi*, tästä johtuu vaatimus siitä, että täytäntöönpanosääntelyn yhteydessä pitää tehdä selkoa siitä, miltä osin asiaan liittyy kansallista harkinnanvaraa ja miten sitä käytetään. Perustuslakivaliokunta on painottanut, että hallituksen esityksessä on erityisesti perusoikeuksien kannalta merkityksellisen sääntelyn osalta syytä tehdä selkoa kansallisen liikkumavaran alasta (PeVL 46/2022 vp, PeVL 1/2018 vp, PeVL 26/2017 vp, PeVL 2/2017 vp, PeVL 44/2016 vp). Lausunnossaan PeVL 78/2018 vp valiokunta on esimerkiksi todennut seuraavaa. ”Perustuslakivaliokunnan valtiosääntöisiin tehtäviin ei lähtökohtaisesti kuulu kansallisen täytäntöönpanosääntelyn arviointi EU:n aineellisen lainsäädännön kannalta (ks. esim. PeVL 31/2017 vp, s. 4). Valiokunta korostaa kuitenkin edelleen, että siltä osin kuin Euroopan unionin lainsäädäntö edellyttää kansallista sääntelyä tai mahdollistaa sen, tätä kansallista liikkumavaraa käytettäessä otetaan huomioon perus- ja ihmisoikeuksista seuraavat vaatimukset (ks. esim. PeVL 1/2018 vp, PeVL 25/2005 vp).”

11. Vaikka hallituksen esityksessä on selostettu asetuksen sääntelyä ja sen tarkoittamaa liikkumavaraa, siinä ei mielestäni ole kaikilta osin riittävästi arvioitu liikkumavaran käyttöä eikä etenkään samassa yhteydessä toteutettavien muiden kuin asetuksen tavoitteiden ja valitun täy-

täntöönpanotavan merkitystä asetuksen tavoitteiden kannalta. Tällä seikalla on myös valtiosääntöoikeudellista merkitystä, mistä perustuslakivaliokunta on usein huomauttanut tämäntapaisia esityksiä arvioidessaan. Mietintövaliokunnan tehtävänä on puolestaan arvioida esityksen suhdetta myös täytäntöönpantavaan Euroopan unionin oikeuteen ja sen mukaisuuteen.

Valtiosääntöoikeudelliset havainnot

12. Valtion verosta säädetään perustuslain 81.1 §:n mukaan lailla, joka sisältää säännökset verovelvollisuuden ja veron suuruuden perusteista sekä verovelvollisen oikeusturvasta. Tämä merkitsee sitä, että valtion veroa koskevasta laista tulee yksiselitteisesti ilmetä verovelvollisuuden piiri. Lain säännösten tulee olla niin tarkkoja, että lakia soveltavien viranomaisten harkinta veroa määrättäessä on sidottua harkintaa.

13. Perustuslakivaliokunta on eri yhteyksissä arvioinut verotusta koskevia hallituksen esityksiä eri perustuslain säännösten kannalta. Esityksiä on arvioitu muun muassa verotusta koskevan sääntelyn tarkkuuden (PeVL 31/2010 vp), kunnallisen itsemääräämisoikeuden (PeVL 40/2014 vp) sekä yhdenvertaisuutta koskevan perustuslain sääntelyn kannalta (PeVL 54/2022 vp, PeVL 52/2016 vp). Perustuslakivaliokunta on katsonut, että verotusta koskevaa lainsäädäntöä ei voida pitää valtiosääntöoikeudellisesti sellaisena erityisenä julkisen vallan käytön muotona, jonka alueella perusoikeudet ja perustuslain 6 §:n yhdenvertaisuusperiaate eivät tule sovellettaviksi. Samalla se on kuitenkin todeta, että yhdenvertaisuusperiaatteesta ei ole johdettu tiukkoja rajoja lainsäätäjän harkinnalle pyrittäessä kulloisenkin yhteiskuntakehityksen vaatimaan sääntelyyn verolainsäädännön keinoin. (PeVL 52/2016 vp).

14. Hallituksen esitykseen (s. 40 alkaen) sisältyy säätämisjärjestystä perusoikeuksien kannalta sekä verolainsäädännön taannehtivuuden kannalta käsittelevä jakso. Käsittely on mielestäni perusteellista ja käsiteltävään asiaan oikein kohdennettua. Minulla ei ole sen sisällöstä huomautettavaa. Arviointi perustuu minusta asianmukaisella tavalla perustuslakivaliokunnan käytäntöön ja käsittelee sitä tasapainoisesti. Erityisesti omaisuudensuojan ja verolainsäädännön taannehtivuus problematiikan kannalta hallituksen esityksen käsittelyyn voidaan yhtyä. Siltä osin kuin esiin nousee mahdollisesti myös kysymys verolainsäädännön niin sanotusta konfiskatorisesta luonteesta, käytäntöä perustuslakivaliokunnasta ei juuri ole ja myös oikeuskirjallisuudessa tätä kysymystä on käsitelty vain maininnoin. Sen täytyy kuitenkin viitata sellaiseen asetelmaan, jossa verotus tekee itse verotettavan toiminnan käytännössä mahdottomaksi, mistä ei tässä tapauksessa käsitykseni mukaan olisi kysymys.

15. Ehdotuksella voi olla joitakin taannehtivia vaikutuksia. Perustuslakivaliokunta on käytännössään todennut perustuslain 81 §:n säännökseen viitaten, että perustuslakiin ei sisälly yleistä taannehtivan verolain kieltoa (PeVL 1/2009 vp). Samalla se on todennut, että yleisistä oikeusperiaatteista, kuten ennakoitavuuden ja kohtuullisuuden vaatimuksista, lähtien voidaan muotoilla lähtökohta, jonka mukaan taannehtivaa verolainsäädäntöä tulee välttää. Valiokunnan samassa yhteydessä ilmaiseman kannan mukaan yksittäisiin tapauksiin saattaa liittyä sellaisia erityispiirteitä, että taannehtivankaan verolainsäädännön hyväksyminen ei muodostu suorastaan valtiosäännön vastaiseksi. Omasta mielestäni tässä asiassa taannehtivuus on muodostu ongelmalliseksi veron soveltamisen määräaikaisuudesta ja kriisitoimiluonteisuudesta johtuen. Samalla on kuitenkin korostettava, että myös verolakeihin liittyy oikeus luottaa verovelvollisuuden kannalta olennaisia oikeuksia ja velvollisuuksia sääntelevän lainsäädännön pysyvyyteen niin, että tällaisia seikkoja ei voida säännellä tavalla, joka kohtuuttomasti hei-

kentäisi verovelvollisen oikeusasemaa (PeVL 39/2006 vp ja PeVL 56/2005 vp). Taloudellisilla toimijoilla on valiokunnan mielestä oikeus odottaa verolainsäädännöltä sellaista ennakoitavuutta, että ne ”pystyvät etukäteen kohtuullisessa määrin arvioimaan verolainsäädännön merkityksen toimintaansa suunnitellessaan” (PeVL 1/2009 vp). Selkeänä lähtökohtana hyvään lainsäädäntökäytäntöön pyrittäessä kuitenkin tulee olla, että verotuksessa sovellettavat säännökset ovat verovelvollisten ja viranomaisten tiedossa hyvissä ajoin ennen kuin säännöksiä ryhdytään soveltamaan (PeVL 1/1991 vp). Tähän voi lisätä myös verovelvollisen mahdollisuuden vaikuttaa omaan toimintaansa tietoisena toiminnan verokohtelusta. Tässä asiassa se ei välttämättä toteudu. Siihen liittyen verohallinnolla pitäisi olla myös kyky tuottaa ohjausta verovelvollisille riittävän ajoissa.

16. Nostan lisäksi esiin sen seikan, että tässä asiassa verotusta ehdotetaan perustettavaksi myös sähkömarkkinalain mukaiseen erillistulokseen. Sitä ei ole laadittu aikaisemmin verotuksen tarpeisiin eikä sitä koskevaan tilinpäätökseen ole muodostunut asianmukaisia, ennakoitavia ja tarkkoja standardeja kuten verotuksen pohjana muutoin käytettäville tilinpäätöksille on. Tämä voi olla kysymys, jolla voi olla myös valtiosääntöoikeudellista relevanssia perustuslain 81 §:n kannalta, minkä vuoksi mietintövaliokunnan tulisi kiinnittää huomiota niihin perusteisiin, joihin verotus esityksessä ehdotetaan perustettavaksi, ja niiden asianmukaiseen tarkkarajaisuuteen.

17. Oman käsitykseni mukaan käsillä olevassa asiassa ei niinkään ole kysymys elinkeinovapaudesta tai yhdenvertaisuudesta. Yhdenvertaisuuden osalta valiokunta on verolainsäädännössä todennut, että ”yhdenvertaisuusperiaatteesta ei ole johdettu tiukkoja rajoja lainsäätäjän harkinnalle pyrittäessä kulloisenkin yhteiskuntakehityksen vaatimaan sääntelyyn verolainsäädännön keinoin (PeVL 53/2016 vp, s.4, PeVL 52/2016 vp, s. 5). Valiokunnan mukaan erilaiselle verokohtelulle tulee olla perusoikeusjärjestelmän kannalta hyväksyttävät perusteet ja erottelu ei saa olla mielivaltainen (ks. esim. PeVL 64/2010 vp, s. 2). Yhdenvertaisuudesta poikkeamista perustelevan yhteiskunnallisen intressin ja poikkeamisen merkittävyyden on oltava keskenään oikeasuhtaisia (PeVM 11/2009 vp, s. 2)” (ks. PeVL 54/2022 vp). Hallituksen esityksen valossa tarkasteltuna käsitykseni mukaan nämä perusedellytykset täyttyvät.

18. Kaikissa suhteissa lisäisin ehdotuksen oikeasuhtaisuuden arvioinnin kannalta hallituksen esityksessä todettuun vielä ehdotetun lainsäädännön soveltamisen määräaikaisuuden. Soveltamisen määräaikaisuus on tässä tapauksessa mielestäni olennainen osa tarkasteltaessa sekä sääntelyn taannehtivuutta ja perusoikeusulottuvuuksia (ks. lisäksi PeVL 1/1991 vp). Samalla on kuitenkin selvää, että hallituksen esityksen perusteella arvioituna ehdotuksen vaikutukset ja soveltuvuus tavoitteiden saavuttamisen kannalta vaikuttavat olevan ainakin osaksi epäselviä. Tämä hankaloittaa tässä yhteydessä paitsi sääntelyn hyväksyttävyyttä myös ehdotuksen oikeasuhtaisuuden arviointia. Lisäksi kun ehdotuksessa poiketaan osin sen taustalla olevasta unionisäädöksestä näissä suhteissa pitäisi olla muutakin kuin siihen palautuvaa vaikutuksenarviointia.

Ahvenanmaan itsehallinto

19. Ahvenanmaan maakunnalla on perustuslain 120 §:n mukaan itsehallinto sen mukaan kuin Ahvenanmaan itsehallintolaissa erikseen säädetään. Ahvenanmaan itsehallintolain säätämisjärjestyksestä on perustuslain 75 §:n mukaan voimassa, mitä siitä itsehallintolaissa erikseen säädetään. Itsehallintolain 69 §:n mukaan itsehallintolakia voidaan muuttaa tai se voidaan

kumota taikka siitä voidaan tehdä poikkeuksia vain eduskunnan ja maakuntapäivien yhtäpitävin päätöksin. Eduskunnassa päätös on tehtävä siinä järjestyksessä kuin perustuslain muuttamisesta ja kumoamisesta on säädetty ja maakuntapäivillä siten, että sitä on kannattanut vähintään kaksi kolmasosaa annetuista äänistä.

20. Perustuslakivaliokunta on vakiintuneesti arvioinut lakiehdotusten suhdetta myös Ahvenanmaan itsehallintolakiin ja antanut lausuntoja siitä, tuleeko ne käsitellä tavallisen lain säätämisjärjestyksessä vai Ahvenanmaan itsehallintolain 69 §:ssä (ja 59 §:ssä) säädetyssä järjestyksessä. Ahvenanmaan itsehallintolaki rinnastuu perustuslakiin myös perustuslakivaliokunnan perustuslain 74 §:ssä säädetyn tehtävän kannalta (PeVL 26/2017 vp, PeVL 44/2016 vp). Tavallisessa lainsäätämisjärjestyksessä voidaan käsitellä vain sellaiset lakiehdotukset, jotka ovat sopusoinnussa sekä perustuslain että Ahvenanmaan itsehallintolain kanssa (PeVL 26/2017 vp).

21. Hallituksen esityksen perusteluista ilmenee, että valtioneuvostolla ja Ahvenanmaan maakunnan hallituksella on erilainen käsitys käsillä olevan esityksen merkityksestä maakunnan ja valtakunnan lainsäädäntövallan kannalta. Ahvenanmaan valtuuskunta on sittemmin omassa lausunnossaan 13.1.2023 (D 10 22 05 09) todennut asian olevan tulkinnanvarainen. Samalla se on kuitenkin päätynyt siihen, että ollaan valtakunnan lainsäädäntökompetenssin alalla. Maakunnan hallitus puolestaan on 19.1.2023 tehnyt Ahvenanmaan maakuntapäiville ehdotuksen (lagförslag LF 13/2022-2023) maakunnan lainsäädännöksi tässä asiassa. Perustuslakivaliokunnan nyt käsiteltävänä olevan hallituksen esityksen perusteluissa käsitellään esityksen suhdetta itsehallintolakiin, ja nyt asiassa on käytössä myös mainittu valtuuskunnan lausunto. Huomionarvoista perustuslakivaliokunnan tehtävän kannalta on, että ehdotetussa laissa ei - valtioneuvoston lähtökohtaisesta tulkinnasta johtuen - ole säännöksiä, joissa nimenomaisesti viitattaisiin lain soveltumiseen maakunnassa.

22. En ole tutkinut tätä lausuntoa varten kysymystä siitä, onko valtakunnalla vai maakunnalla toimivalta tässä nimenomaisessa asiassa. Tähän on vaikuttanut yllä kuvattu asetelma. Ahvenanmaan itsehallintolain mukaiseen järjestelyyn kuuluu se, että maakuntapäivien mahdollinen laki tulee lopulta lainsäädäntövalvontaan itsehallintolain 19 §:ssä säädetyssä järjestyksessä. Tästä syystä ja ottaen huomioon muun muassa lakiehdotuksen sisällön, valtuuskunnan kannan ja asiallisesti saman asian samanaikaisen käsittelyn maakunnan toimielimissä perustuslakivaliokunnan ei välttämättä mielestäni ole tarpeen ottaa lausunnossaan kantaa tähän asiaan.

23. Hallituksen esityksen ongelmat eivät ole ensisijaisesti valtiosääntöoikeudellisia vaan lähinnä Euroopan unionin oikeuteen liittyviä ja koskevat sitä, missä määrin ehdotus, joka liittyy myös unioniasetuksen täytäntöönpanoon, on Euroopan unionin oikeuden mukainen. Tämä ei kuitenkaan perustuslakivaliokunnan vakiintuneen kannan mukaan ole perustuslakivaliokunnassa arvioitavana. Verolainsäädännön tarkkarajaisuuteen liittyviä ulottuvuuksia mietintövaliokunnan voi vielä olla tarpeen arvioida. Lisäksi on painotettava ehdotetun lainsäädännön soveltamisen määräaikaisuutta. Edellä esitetyillä perusteilla arvioin, että lakiehdotus voitaisiin hyväksyä tavallisen lain säätämisjärjestyksessä.